

Les relacions intergeneracionals del joc.

Les mares i els pares descobrim el joc infantil en els primers mesos de vida dels nostres infants i experimentem un gran plaer amb ells. Aquesta activitat canvia amb el temps: ells i elles creixen, els seus jocs són diferents, escullen companys de joc de la seva edat... D'altra banda, les persones adultes tenim les nostres obligacions, necessitats, passatemps, amistats. Els **canvis organitzatius** del temps i les necessitats de la vida actual dificulten la trobada i l'estona de joc i comunicació, tal com omplien les tardes d'aquell temps. Potser cal que ens aturem una mica més a observar que passa amb el joc infantil, i també amb la nostra vida.

Si alguna cosa caracteritza el **joc en els infants** és la creativitat, l'emoció i el compromís. És impressionant veure'ls implicats completament en una activitat, creadora i vivencial com el joc. Segons les edats, les capacitats, el context i les necessitats, els jocs que trobam són diferents. Però el joc sempre té un caràcter de llibertat; es fa per plaer; té la seva pròpia tensió (incerteses, sort,...), i cerca la seva resolució; promou habilitats, inventiva, força mental, resistència, i altres capacitats,... i té en molts casos, unes regles i límits, que li donen el seu ritme i harmonia.

A més a més, el joc és una forma d'expressió i comunicació, i permet per això augmentar l'autoestima, i aproximar els vincles afectius. No hauríem d'oblidar la importància, idò, de desenvolupar i fomentar la **comunicació entre persones adultes i infants**. Entendrem que jugar junts és una de les millors maneres de conèixer-nos mútuament. És importantíssim establir una comunicació afectiva amb el filllet o filleta, manternir-la i incrementar-la, ja que una base afectiva sòlida és imprescindible per al futur aprenentatge i un bon desenvolupament de la personalitat.

Què deu estar passant en l'actualitat, que el **joc s'està delegant**, en gran part, a institucions de lleure com són l'escola, la ludoteca, les activitats extraescolars; quan aquestes estones de joc compartit en família és un temps de convivència tan ric d'experiències i tan formatiu? ¿ Ens adonam de l'oportunitat que ens ofereixen aquestes estones per establir noves confiançaes, compartir tensions i emocions, enfrontar reptes, establir competències, i sobretot, pel simple plaer de jugar i estar junts?

Totes les persones adultes tenim la capacitat de jugar i ens hauria d'acompanyar tota la vida. Tenim l'oportunitat de recuperar aquest esperit lúdic i la forma de fer-ho és jugant. Jugar amb els fills i filles, no és solament acompanyar-los per mirar com juguen, com actuen, ...no és només ajudar. És també una ocasió òptima **per formar-los** en la acceptació de regles, animar-los a tolerar frustracions, mostrar-los a saber perdre i a ser generosos si guanyen, estimular-los a cercar oportunitats perquè conservin aquesta capacitat d'oci, de compartir, de relacionar-se.

I sobretot, jugar amb ells i elles exigeix: **xalar, i participar**. Si ens ho proposam des de tot d'una, des que neixen, veurem que amb el creixement dels nostres fills i filles augmenten molt més encara, les possibilitats de jugar si sabem trobar les **estones**. Tots els infants petits necessiten una persona adulta que els ensenyi i els faci jugar. Els filllets i filletes, no tan petits, també ho necessiten i ho agraeixen.